

nu gengiver disse Principper paa en anden Maade, end han den Gang fremsatte dem. Saadan med jævne, bløde, lempelige Ord, som gaa lidt i samme Retning — men det bliver alligevel til noget andet. Paa denne Vis søger han at tilvejebringe en vis Sammenhæng.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord til den højtærede Minister om Forsvarsskatten. Den højtærede Minister sagde om denne, at det havde sin historiske Betydning, at den stod særskilt i vor Skattelovgivning, og dette er jo rigtigt. Men saaledes som den nu sættes ind med de Takster, der her staa, og paa den Maade, som det er angivet her i Lovforslaget, hvor det siges, at disse Beløb anvendes til Dækning af den Forøgelse, der fandt Sted i 1909, staaer det som et historisk Monument, der aflægger falsk Vidnesbyrd med Hensyn til selve Kendsgemningerne, og den, der bygger paa dette som Kilde, tager fuldstændig fejl i sin Vurdering af, hvad der foregik i 1909, og hvad der foregaar ved denne Beskatning. Thi Kendsgemningen er denne, som ingen af de Herrer har modsagt, foringen kan modsige den, at den Stigning, der er en Følge af Udgifterne i 1909, er i hvert Fald omkring $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr. aarlig, naar vi medtage Renten af de ekstraordinære Udgifter, hvad vi maa tage med; og naar denne Stigning er $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., maa man for at naa til dette Beløb ved Hjælp af Formue- og Indkomstskattens Forhøjelse tage som Forsvarsskat hele den Forhøjelse, der har fundet Sted baade i 1909 og ved Lovene nu. Hele Forhøjelsen paa Personer baade af Formue- og Indkomstskat forslaaer ikke til at dække det Beløb, som de forøgede Forsvarsudgifter betyde, og derfor skulde man, hvis man gik tilstrækkelig aabent til Værks, angive alle de Forhøjelser, der nu finde Sted i Forhold til Loven af 1903, som Forsvarsskat, som Militærskat, som fremkaldt ved Loven af 1909.

Til Slutning vil jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Det ærede Medlem var lidt ked af, at vi havde talt om et ægteskabeligt Forhold mellem hans Parti og det moderate Parti. Han mente, at Forholdet ikke kunde betegnes med Ordet „Ægteskab“, men at det var rigtigere at betegne det med Ordet „Venskab“, og han sagde saa, at Venskab er jo det egentlige. Jeg forstaaer da hans Udtalelse saaledes, at han ikke synes, at Ordet „Ægteskab“ er stærkt nok, han vil ligesom forstærke det ved at føre Begrebet Venskab som det egentlige ind ved Siden af (Schovelin: Det

er for intimt, det Udtryk!) Ja, jeg forstaaer nok, naar det ærede Medlem har denne Opfattelse. Sagen er nemlig den, at det Forhold, der findes mellem de to Parter, ikke altid er helt harmonisk, men netop derfor er det maaske rigtigere at betegne det med Ordet „Ægteskab“ end med Ordet „Venskab“, der forudsætter en mere rolig og ensartet Tilstand. Jeg er klar over, at Forbindelsen er et Ægteskab, hvor man en Gang imellem skilles, men jeg er lige saa klar over, at Parterne altid løbe sammen igen bag efter. Dette have de nu gjort adskillige Gange, og de ville utvivlsomt komme til at gøre det nogle Gange endnu i den nærmest kommende Tid.

Det ærede Medlem siger, at de Herrer forenede sig for at slaa de Radikale og Socialdemokraterne: de marcherede adskilt, men de forenede sig for at slaa os. Ja, det er lykkedes dem en Gang eller to. Men det kan være, at de Herrer paa den kommende Valgdag forene sig for at lade sig slaa af os, og det er muligt, at jo klarere det bliver for Befolkningen, hvor nær de staa hinanden, des lettere bliver det os at slaa dem. Men jeg vil gerne tilføje, at de ikke blot forene sig for at slaa os, men de forene sig ogsaa, hver Gang de skulle til at gennemføre et Forlig. De forene sig ikke blot om det negative at slaa os, men de forene sig ogsaa om det positive at gennemføre den militære Lovgivning, om at gennemføre en Skattelovgivning af den Karakter, her er Tale om. Det er et Samarbejde, der er af en meget vidtrækkende og betydningsfuld Karakter, og jeg tror ikke, jeg har betegnet det alt for stærkt ved at betegne det med Ordet „Ægteskab“.

Ordføreren (Jørgen Jensen): Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) gjorde nogle Bemærkninger til mine Udtalelser om den københavnske Skattelov. Vi vide meget godt, at den slumrende Samvittighed hos det ærede Medlem vaagner, saa snart vi nævne denne Skattelov. Jeg skulde ikke have rørt ved dette Punkt, hvis ikke det ærede Medlem i sine teoretiske Betragtninger var kommen saa overordentlig højt op. Men hver Gang det ærede Medlem kommer saa højt op, stille vi ham — det ærede Medlem maa undskylde os — overfor de Kendsgemninger, som foreligge, de Resultater, det ærede Medlem har at henvise til, det er heldigvis ikke overordentlig mange, men desværre ere de saare triste. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, udtalte han, at mine Meningsfæller i Landstinget vare